

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

5. A quo habeant actus liberi voluntatis esse liberi formaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

CONCLUSIO VII.

Intentio finis aliquando determinat ad electionem meliorem medij, quando non.

51. *Intentio efficax finis, ex pluribus medijs qua proponuntur, potest determinare ad medium melius; quatenus melius dicitur quod citius est productivum finis, & quod potest conducere ad finem perfectius consequendum, si nihil aliud impediat, potest tamen oriri impedimentum, ratione cuius non determinet ad medium hoc modo.*

Hæc hoc modo propoſita eſt nullius, quod ſciam: ſed quoad primam partem videtur conformis iis authoribus, qui dicunt quod determinet ad electionem melioris medij; & ſecundum ſecundam partem eſt conformis iis, qui absolute negant intentionem determinare ad perfectioris medij electionem; unde utraque ſententia per hanc conſolutionem conciliari poſſet, ita ut non eſſet controverſia vlla realis inter illos authores, dicendo quod primi authores eſſent intelligendi iuxta primam partem; ſecundi vero iuxta ſecundam.

Probatur prima pars, quia conſtat experientia quod amor finis ſit aliquando tam magnus, ut non patiatur, quantum eſt ex ſe, moram ullam: ergo determinabit tum ad perfectius medium in ſenſu conſolutionis.

Probatur ſecunda pars, quia aliquando potest contingere, ut medium perfectius & melius haberet aliquam difficultatem annexam, ratione cuius voluntas potius malit finem tardius acquirere, quam ſubire illam difficultatem; unde mallet aliud medium minus efficax aſſumere, quo tardius abſque tali difficultate illum acquireret. Quod totum patet experientia.

52. *Quartus actus voluntatis eſt conſenſus*; non autem ſignificat conſenſus hic concordiam aliquorum duorum in opinione aut ſcientia aliqua; nec etiam in actu voluntatis, quo ſenſu qui eandem tenet opinionem cum alio, & qui eodem ſtudio fertur, dicitur eſſe conſentiens cum illo; ſed ſignificat actum voluntatis, quo bonum ſibi propoſitum ut proſequendum proſequitur, ſicut diſſenſus ſignificat actum, quo malum propoſitum non vult. *Thomista* communius diſtinguunt hunc actum ab actibus aliis ante declaratis, ſed immerito multiplicant actus abſque vlla neceſſitate: & certe eo ipſo quo voluntas, intellectu dictate, quod eſſet bonum, veller talem finem, aut ſecundum ſe absolute, aut per tale medium, velle illum finem aut ſecundum ſe absolute, aut relate ad media, diceretur conſentire intellectui, nec alius proſus conſenſus ipſius requireretur; aut vllius alterius conſenſus indicium vllū haberetur; quod tam clarum mihi apparet, ut mirer vllōs oppoſitum tenere. Itaque idem realiter actus, qui eſt volitio finis, eſt etiam conſenſus: vocatur autem volitio, quatenus per illum voluntas vult finem; & vocatur conſenſus quatenus per ipſum facit voluntas, quod proponitur faciendum ab intellectu.

Intentio, & conſenſus realiter identiſicantur.

Vſus non diſtinguitur realiter ab electione.

53. *Quintus actus eſt vſus*, & eſt actus ille voluntatis, quo applicat media ad acquisitionem finis, qui actus non eſt diſtinctus realiter ab electione, nā eo ipſo quo voluntas potens applicare media, vult efficaciter illa applicare hic, & nunc abſque vllō alio actu ſuo, applicabit illa, & conſequenter habebit vſum: ſed ille vſus non eſt realiter diſtinctus ab illa volitione applicandi media ad finem, quæ volitio ſine dubio eſt electio, nec fieri poſſet, ut applicet media, qua media, abſque tali volitione, ergo vſus non diſtinguitur realiter ab electione aliqua. Et dico ab electione aliqua, quia poſſet quis habere volitionem applicandi media ad finem, quin habeat vſum, ut ſi quis hodie haberet voluntatem applicandi media crastina die: ergo aliqua electio diſtinguitur realiter ab vſu. Sēſus ergo reſolutionis eſt, quod nunquam poſſit dari vſus, qui non identiſicetur alicui electioni, & quod præter actum aliquem qui eſt electio medij, non requiritur vllus alius diſtinctus in voluntate, quod etiam mihi ſatis evidens apparet ex dictis.

Quid fructio.

54. *Ultimus denique actus eſt fructio*, de quo, quamvis variæ ſint difficultates, in materia de beatitudine fuſius explicari ſolita; tamē quod attinet ad præſens, res mihi videtur facilis ſolutionis, & quæ præter quæſtionem de nomine vix poſſit habere aliquid difficultatis. Itaque diſcofructuſionem ſpectantem ad voluntatem, vel eſſe ipſammet conſecutionem finis, quem intenderat, & ad quem conſequendum applicarat media; vel actum quo complaceret ſibi in eo acquiſito; vel ipſammet delectationem ortam ex conſecutione eius, vel omnes ſimul, aut præſertim conſecutionem & delectationem. In quoniam autem ex his conſiſtit, ſpectat ad nomen, cum dependeat à cognitione institutionis huius vocabuli *fructio* quod poſſet imponi ad ſignificandum quodecumque ex illis tribus, vel omnia ſimul, vel duo ex illis. Quod ſi vnum aliquod ſignificare debet, potius exiſtimo, quod ſignificet illam delectationem; quia ſi aliquis conſequeretur finem, ex quo conſecuto non perciperet delectationem, licet diceretur finem conſecutus, non tamen exiſtimo quod poſſet proprie ſine illo frui; unde ſi delectatio illa non ſit realiter actus, ſed quid qualiter diſtinctum ab omni actu, fructio non erit actus. Quod ſi etiam fructio conſiſteret in conſecutione finis, non neceſſario ſemper conſiſteret in actu, nam qui intendit conſecutionem ſanctitatis manus, verbi gratia, & conſequitur ipſam, non habet in voluntate aliquem actum qui ſit conſecutio illius, ſed conſecutio illa conſiſtit in coniunctione ſanctitatis cum manu. Itaque ſolum conſecutio eſt actus voluntatis quando quis non conſequitur finem intentum niſi per actum voluntatis, ut conſiſtit in Beatis, qui non conſequuntur Deum per voluntatem, niſi amando ipſum, & quorum conſequenter conſecutio conſiſtit in actu illo amoris. Sed de his fuſius in materia de Beatitudine.

QVÆSTIO V.

A quo habent actus liberi voluntatis eſſe liberi formaliter.

55. *Suppono ex dictis, voluntatem in actu primo habere libertatem per hoc quod ſit ex natura ſua talis potentia, quæ circa obiectum propoſitum per intellectum poſſit agere vel non agere, aut agere hoc modo, verbi gratia poſequendo, vel alio oppoſito modo, verbi gratia fugiendo & odio habendo, & hoc ipſi eſt eſſentialiter adeo, ut nec de potentia Dei absolute poſſit fieri ut quæ ſemel ſit talis, non ſit ſemper talis. Quartur ergo ſimiliter, an actus voluntatis, qui eſt liber in actu ſecundo formaliter & actu, habeat eſſe tale à ſe ipſo eſſentialiter, vel ab aliquo alio à ſe diſtincto, ſive tanquam à conditione, ſive tanquam à ratione formali.*

Vbi aduertendum poſſe actum ſecundum voluntatis dici liberum duobus modis actu & formaliter: primo quatenus eſt actus, qui natus eſt provenire libere à voluntate, & in hoc ſenſu certum eſt actum quemcumque, qui eſt liber, eſſe ex ſe eſſentialiter liberum, nec poſſe fieri de potentia absolute, ut non ſit liber; de quo non eſt controverſia. Secundo quatenus eſt actus, qui actu libere procedit à potentia, & in hoc ſenſu verſatur præſens controverſia.

Dubius modis poſſet 1. actus voluntatis dici liber.

Prima ſententia eſt quod actus liberi ſint ex natura ſua intrinſeca liberi, ita ut qui eſt liber non poſſit non eſſe liber. Hanc tenet Hurtaſus hic diſp. 15. ſec. 6. eamque attribuit D. Thoma 1. 2. q. 19. a. 1.

Secunda ſententia longe communior eſt, quod actus liberi voluntatis non ſint liberi eſſentialiter ex ſe, ſed quod poſſint eſſe abſque eo quod ſint liberi, & conſequenter quod habeant eſſe liberi per denominationem intrinſecam deſumptam à voluntate à qua procedunt, quatenus ſcilicet procedunt ab ipſa, ut potens eſt eos producere vel non producere. Hæc ſententia eſt Scotiſtarum communiter, & videri poſſet conformis principiis ipſiusmet Scoti, quatenus aſſerit poſſe actus vitales omnes produci à ſolo Deo. Eam etiam ſequitur Suarez, Molina, Vaſq. Valentia, Salas, quos ſequitur Arriaga diſp. 8. num. 104.

CONCLUSIO I.

56. *Actus elicitus voluntatis, verbi gratia volitio, non habet ex natura ſua intrinſeca eſſe liber actu. Hæc eſt iuxta ſecundam ſententiam.*

Probatur, quia quæcumque volitio voluntatis poſſet eſſe in ipſa, abſque eo quod ſit libera formaliter: ergo non habet eſſe libera formaliter ex natura ſua intrinſeca præciſe.

Probatum

Probatur antecedens, quia omnis volitio est qualitas absoluta producibilis à solo Deo in voluntate mere passive se habente, vt patet ex dictis supra de cognitione: ergo potest Deus omnem volitionem producere in voluntate mere passive se habente: sed quando sic produceretur non esset libera, vt manifestum est: ergo quacunque volitio potest esse in voluntate absque eo quod sit libera formaliter.

57. *Obiicitur:* Actus vitalis est essentialiter vitalis, ita vt non possit de potentia Dei absoluta fieri vt actus, qui est vitalis, non sit vitalis: ergo idem est de actu libero à paritate rationis.

Tribus
modis
potest
confide-
rari actus
vt vitalis.

Pro responsione aduertendum tripliciter aliquem actum posse dici vitalem, uno modo quatenus habet exigere produci à potentia vitali, sicut diximus actum liberum etiam sic capi posse, vt significet actum exigentem prouenire à potentia libera, & in hoc sensu concedo actum vitalem esse essentialiter vitalem, ac consequenter etiam actum liberum esse posse essentialiter liberum, vt supra dixi.

Secundo potest dici actus esse vitalis in actu secundo ex eo, quod producatur à potentia vitali, vt vitalis est, & in hoc sensu non est essentialiter actui, quod sit vitalis, quia non est essentialiter ipsi, quod producatur à tali potentia, quandoquidem, vt supra dictum est, intellectio quæ est vitalis in hoc sensu, si producatur ab intellectu, posset produci à Deo solo & non esse vitalis. Et omnes concedunt quod terminus augmentationis & nutritionis vitalis possit produci à solo Deo.

Tertio denique potest dici vitalis actus ex eo, quod sit talis natura, vt possit, si vniatur potentia vitali, determinare ipsam formaliter ad vitaliter, & perceptibiliter tendendum in aliquod obiectum. Et in hoc sensu actus vitales sensitiui sunt essentialiter vitales; nec tamen inde sequitur quod actus liber sit essentialiter liber, quia per hoc quod coniungatur cum potentia non habet esse liber, nisi proueniat à potentia quæ possit ipsum ponere, vel non ponere.

Vnde in forma respondeo distinguendo antecedens: est essentialiter vitalis, quatenus talis dicitur actus natus prouenire à potentia vitali, aut qui est talis, quo mediante potentia perceptibiliter tendat in obiectum, concedo antecedens; quatenus talis dicitur, qui producitur actu à potentia vitali, nego antecedens, & similiter distinguo consequens: ergo actus qui est liber, est essentialiter liber, vt liber dicitur, qui est natus prouenire à potentia libera, concedo: vt liber dicitur, qui procedit à potentia producente ipsum, cum possit non producere, nego consequentiam.

CONCLUSIO II.

58. *Productio actus cuiuscunque liberi est libera seipsa ex natura sua intrinseca, & non per denominationem extrinsecam.* Hæc videtur esse contra secundam sententiam.

Probatur, quia non potest esse productio vlla volitionis, aut nolitionis in voluntate, pro illo instanti, absque eo quod sit libera: ergo omnis productio qua voluntas producit volitionem, est libera.

Probatur consequentia, quia eatenus non esset ex natura sua intrinseca libera formaliter, quatenus posset esse natura intrinseca ipsius, absque eo quod esset libera: ergo si non potest sic esse, habebit ex natura sua intrinseca esse libera.

Probatur antecedens: illa productio non potest esse à voluntate pro illo instanti, pro quo voluntas non sit in priori natura potens ipsam habere, vel non habere: sed quibuscumque actio procedit à voluntate sic potente est necessario libera, quia nihil aliud requiritur, vt sit libera, quam quod sic procedat: ergo illa productio non potest esse in voluntate quin sit libera.

Dico: posse voluntatem prædeterminari ad illam productionem habendam, vt si Deus infunderet ipsi qualitatem physicam Thomisticam, qua posita necessario sequeretur ista productio: ergo potest illa productio esse in voluntate, quin sit libera.

Respondeo, quidquid sit de possibilitate talis qualitatis prædeterminantis, de qua postea, negando, quod ad illam

ipsam productionem, quæ est libera, possit prædeterminare illa qualitas, quamvis enim prædeterminare ad aliquam productionem, non tamen ad illam, quia illa est productio proueniens à voluntate sola, productio autem illa ad quam prædeterminaret illa qualitas, esset productio proueniens à voluntate & qualitate, maxima autem est differentia inter productionem vtramque.

Confirmatur hoc per dicenda inferius quando ostendetur, quod Deus ipse non possit necessitate voluntatem ad producendam volitionem, aut nolitionem: si enim non potest, sequitur quod productio volitionis non possit esse in voluntate, quin sit libera.

Hinc patet, quod si volitio seipsa egrederetur à voluntate absque actione media, quod seipsa esset libera sicut productio ipsius, & hoc est credo intentum Huradi.

CONCLUSIO III.

59. *Volitiones, & nolitiones habent esse libera per denominationem intrinsecam desumptam à productione passiva in ipsis subiectata, si detur talis productio: & si non detur, habent esse libera per denominationem desumptam à productione actiua inherente voluntati.* Hæc in terminis est nullius, & videri posset esse contra primam & secundam sententiam præmissam.

Probatur prima pars, quia illa productio passiva, si detur, est libera, & ea mediante ponitur in esse volitio libera, vt est euidens: ergo volitio habet esse libera ab illa, sed non habet esse libera ab illa per denominationem extrinsecam: ergo per intrinsecam.

Probatur etiam secunda pars, quia si non detur illa productio passiva, volitio habebit esse libera eo ipso quo terminat productionem actiuam, quæ subiectatur in voluntate: ergo habebit esse libera ab illa productione.

Et si queratur, an habeat esse per denominationem extrinsecam, an per intrinsecam.

Respondeo esse questionem de nomine, & posse vocari illam denominationem extrinsecam, vocado talē denominationem omnem illam, quæ prouenit à forma non inherente neque informante. Potest etiam vocari intrinseca, si talis dicatur omnis illa, quæ prouenit à forma intime coniuncta cum re denominata: nam illa productio intimè coniungitur cum volitione, quandoquidem repetitur in eodem subiecto cum illa, nempe in voluntate.

Obiicitur: opus habet esse artificiosum à denominatione extrinseca: ergo & esse liberum.

Respondeo negando consequentiam, & ratio disparitatis est, quod nihil intrinsecum possit assignari in actione artificiosa, à quo haberet esse artificiosa, quia secundum se & omnia sibi intrinseca potest esse quin sit artificiosa, vt supponitur; quod si hæc suppositio non esset vera, tunc negandū esset antecedens. Sed aliquid est intrinsece coniunctum cum volitione, quod non possit esse coniunctum cum illa, quin sit libera, & quod consequenter potest denominare ipsam liberam: ergo non est eadem ratio de volitione libera, & opere artificioso quantum ad hoc.

Dico: actus qui modo est necessarius, propter defectum cognitionis sufficientis fit postea liber adueniente cognitione tali: sed per mutationem cognitionis non videtur quod sit aliqua variatio intrinseca in ipso: ergo fit liber per denominationem extrinsecam.

Respondetur eos qui ponunt actum fieri liberum formaliter ab aliquo absoluto intrinseco superaddito, quod non est respectus, debere negare minorem, sed reuera non habet probabilitatem, quod ex variatione solius cognitionis talis modus absolutus realis aduenit actui. Itaque respondeo aliter negando vllum actum procedere à voluntate, qui aliquando sit liber, aliquando non sit, vnde in forma nego maiorem.

Pro complemento huius questionis addendū contra quandam Scotistam modernum, cuius ad me peruenit liber editus de actibus humanis, postquam hæc scripseram, non posse illud, quo constituitur formaliter actus liber, esse aliquid absolutum; tum quia nihil absolutum reperitur in actu distinctum ab ipso actu; tum quia qua ratione

Bbbb 4 ille

ille modus absolutus posset seipso absque aliquo distincto egredi à voluntate libere, ipsamet volitio posset egredi absque modo, & sic superflueret modus ille: tum denique quia necessario poni debet ille respectus productionis, & ille solus sufficit absque modo illo, quem sane gratissime excogitavit hic Author.

QVÆSTIO VI.

An voluntas habeat pro hoc statu ullos actus elictos non liberos.

Supposito ex dictis, quod voluntas non necessitetur ad bonum ut sic, neque ad infinitum bonum, prout hic apprehenditur pro hoc statu, amandum, difficultas præsens est solum de motibus quibusdam subitanis, quos experimur in nobis, & communiter vocantur motus primo primi: si enim isti motus producantur à voluntate necessario, pars affirmativa questionis erit vera; si vero non producantur à voluntate, & si producantur ab illa, sed id libere fiat, pars negativa erit vera.

CONCLUSIO I.

60. *Huiusmodi motus, vel non producantur à voluntate, vel producantur libere. & consequenter voluntas non habet pro hoc statu ullos actus elictos non liberos.* Hæc est conformis Doctorum in 3. dist. 33. & in 2. dist. 23. ac alibi sæpe, & videtur esse contra magis communem sententiam.

Probatur primo: si illi motus essent necessarii, maxime quia quando habentur, non proponitur obiectum secundum illam rationem, secundum quam posset voluntas habere oppositos actus, & consequenter deberet necessitari ad illos actus: sed hæc ratio non valet: ergo.

Probatur minor, primo, quia quamvis non posset oppositos actus producere, posset cessare ab illis actibus habendo puram omissionem, quam suppono ex dicendis possibilem.

Probatur secundo eadem minor, quia si quando proponitur obiectum hoc modo, necessitatur ad operandum, non posset nõ necessario agere, etiam proposito obiecto alio modo: ergo non ideo necessario agit, quia non proponitur obiectum alio modo.

Probatur antecedens, quia etiam quando proponeretur obiectum sub aliis rationibus, proponeretur sub hac ratione sub qua iam necessitat, verbi gratia, sub eadem ratione boni, vel mali: ergo si habet necessitare sub hac ratione, quando non cognoscitur simul sub alia ratione habebit necessitare etiam quando proponitur simul sub alia, quia propositio sub alia ratione non impedit influxum, aut determinationem obiecti sub hac ratione.

Confirmatur: eatenus impediretur necessario determinatio voluntatis ad actum, qui fieret proposito obiecto sub hac ratione tantum, quando proponeretur sub hac, & alia ratione simul, quatenus tum posset voluntas habere alium actum circa obiectum propositum sub alia ratione, quem non posset habere circa obiectum propositum sub prima ratione tantum: sed si necessitaretur ad actum ab obiecto proposito sub una ratione sola, non posset habere actum oppositum quando proponeretur sub altera ratione simul.

Confirmatur hoc, quia quotiescumque est causa totalis adæquata physica alicuius effectus debite applicata, sequitur naturaliter effectus, nec potest impediri, nisi per aliquid impossibile cum ipsomet effectu, aut cum causa illa totali, aut cum applicatione, aut dispositione prævia ad illum effectum. Sed obiectum propositum voluntati sub ratione mali tantum, verbi gratia, est causa adæquata motus, qui vocatur primo primus: ergo non potest impediri talis motus, etiam si obiectum non solum proponeretur ut malum, sed ut bonum, quia illa propositio ipsius, ut bonum est, non est incompatibilis cum effectu illo motus, qui est primo primus, neque cum causa eius adæquata, aut conditione sufficiente, ut patet.

61. *Probatur secundo,* quia si necessitaretur voluntas ad tales actus, maxime per obiectum aliquod bonum, vel malum obiective propositum: sed hoc est falsum, quia

nihil obiective propositum potest habere maiorem vim determinativam voluntatis, quam Deus ipse clare visus: sed ille non necessitat voluntatem alio modo, quam moraliter, cum quo stat quod voluntas simpliciter amet ipsum libere libertate potentie physice: ergo non potest necessitari physice ad ullos actus pro hoc statu per aliquod obiectum propositum.

Probatur tertio: modus proprius agendi voluntatis est modus libere agendi, & per hoc distinguitur principaliter in modo agendi ab intellectu: ergo nõ debet dici absque necessitate quod alius modus agendi connaturaliter competat ipsi, sed non est vlla necessitas dicendi, quod alius modus agendi competat ipsi connaturaliter: ergo.

Probatur quarto: illud obiectum, quod determinaret voluntatem secundum adversarios, si proponeretur perfecte ipsi, non determinaret ipsam; ergo neque quando proponitur imperfecte, debet ipsam determinare; quia omnino absurdum videtur quod minorem vim determinativam haberet quando proponeretur melius, & perfectius, quam quādo minus bene, & perfecte. Et hinc Deus clare visus magis determinat ad amorem sui voluntatē, quā obscure visus; & certe si non determinaret clare visus, non posset cum probabilitate vlla dici quod determinaret obscure visus.

Dicitur: si proponeretur obiectum illud perfecte non solum secundum rationem illam boni, sed secundum alias rationes mali, non determinaret voluntatem, quia tum posset non amare ipsum ob rationes illas mali quas videret; sed si solum proponeretur secundum rationem boni, siue perfecte, siue imperfecte, determinaret, quia cum non videret vllam rationem mali, non posset nolle ipsum, & consequenter deberet necessario velle.

Contra, quia in tali casu licet non posset nolle, posset tamen non velle habendo omissionem puram, quam ex hoc ipso capite probare quis poterit, quia alias sequeretur quod voluntas necessitaretur absque sufficienti determinatione.

62. *Obiicitur primo:* quādo proponitur bonum per simplicem apprehensionem absque iudicio, non potest voluntas libere versari circa illud, quia ad libere agendum requiritur iudicium: sed potest tamen aliquo modo: ergo tum necessario agit circa ipsum.

Respondetur ex suppositione maioris negando minorem: si enim non potest libere ferri circa obiectum sic propositum, non poterit ferri vlla ratione.

Confirmatur hoc, quia volitio libera vel est eiusdem rationis physice cum rationali, vel diversæ: si eiusdem, ergo quod determinare potest ad unam, poterit ad alteram, & præterea quandoquidē quando habetur iudicium de bonitate obiecti, habeatur etiam apprehensio de eadem bonitate, illa apprehensio determinabit ad volitionem illā, & sic nūquam haberetur volitio libera. Quod si sint diversæ rationis physice, sequeretur quod simul & semel habeat voluntas & volitionē naturālē causatā ad obiecto apprehenso ut bono, & liberam causatā ab eodem obiecto iudicato ut bono, quorum vtrumque est absurdum.

63. *Obiicitur secundo:* quæ à nobis fiunt repente, secundum Philosophum, sponte quidem fiunt, sed non secundum electionem: ergo motus subitanei voluntatis, quos vocant primo primos, licet sint voluntarij instar actus brutorum, quibus feruntur in bonū sensibile, non tamē erūt liberi, quia nihil libere fit, nisi quod fit ex electione.

Respondetur negando consequentiam, & distinguendo eius probationem: nisi quod fit ex electione, hoc est ex volitione, qua quis eligit bonum, vel malum cum posset ipsum non eligere, concedo probationem; nisi quod fit electione, qua propositis duobus bonis, aut duabus rationibus, quibus quis ferri posset in obiectū, veller vnū obiectum relicto altero, aut veller ipsū sub una ratione non volendo ipsum secundum alteram, nego probationem vniuersaliter loquendo. Per quod patet ad Philosophum, qui vel non loquitur de motibus voluntatis qui repente fiunt, & sic quod dicit nõ esse ad re, vel si loquitur de illis, vult tantum quod nõ fiat secundum electionem posteriori modo, non vero quod non fiant secundum electionem.

Voluntas
nō habet
ullos
actus libe-
ros pro
hoc statu.